

Dosar nr.

R O M Â N I A
CURTEA DE APEL BUCUREȘTI
SECȚIA A III A CIVILĂ ȘI PENTRU CAUZE CU MINORI ȘI DE FAMILIE
ÎNCHEIERE

Ședința publică de la
Curtea constituită din :

PREȘEDINTE -
JUDECĂTOR -
JUDECĂTOR -
GREFIER -

Pe rol fiind pronunțarea în complet de divergență, asupra sesizării din oficiu, a Înaltei Curți de Casație și Justiție, potrivit art. 519 și următoarele Cod Procedură Civilă, în vederea pronunțării unei hotărâri prin care să se dea rezolvare de principiu, chestiunii de drept menționate anterior, chestiune formulată în cadrul apelului declarat de apelanta – pârâtă împotriva sentinței pronunțate de către în dosarul, în contradictoriu cu intimatul – reclamant .

Dezbaterile și susținerile părților au avut loc în ședința publică de la, fiind consemnate în încheierea de la acea dată, parte integrantă din prezenta când, având nevoie de timp pentru a delibera, Curtea a dispus amânarea consecutivă a pronunțării la și apoi la hotărând următoarele:

C U R T E A

Asupra sesizării din oficiu, a Înaltei Curți de Casație și Justiție, potrivit art. 519 și următoarele Cod Procedură Civilă, în vederea pronunțării unei hotărâri prin care să se dea rezolvare de principiu, următoarei chestiuni de drept: „Se pot aplica prevederile art. 24 al. 2 din Legea nr. 165/2013, unui cesionar de drepturi litigioase beneficiar al unei hotărâri judecătorești pronunțate în temeiul exclusiv al Legii nr. 10/2001 (deci nu și al Legii nr. 165/2013), dar rămase definitive după intrarea în vigoare a Legii nr. 165/2013, hotărâre prin care i s-ar fi stabilit cuantumul despăgubirilor cuvenite, quantum neafectat de vreo reducere, ca urmare a inexistenței vreunei dispoziții legale în acest sens, până la intrarea în vigoare a Legii nr. 165/2013”, Curtea constată:

I. Admisibilitatea sesizării.

Potrivit art. 519 Cod procedură civilă, dacă în cursul judecății, un complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului, investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, constatând că o chestiune de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective, este nouă și asupra acesteia Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va putea solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată.

Procedând la analiza condițiilor de admisibilitate prevăzute de art. 519 Cod procedură civilă, pentru declanșarea procedurii pronunțării unei hotărâri prealabile de către Înalta Curte de Casație și Justiție pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, Curtea apreciază că acestea sunt întrunite cumulativ, după cum urmează:

1. Cauza se află în curs de judecată, în ultimă instanță, respectiv în etapa procesuală a apelului.

Dosarul este înregistrat pe rolul Curții de Apel București și nu a fost soluționat până la data prezentei sesizări, aflându-se în etapa procesuală a apelului, sigura cale de atac de reformare prevăzută în materia cererilor întemeiate pe Legea nr. 165/2013, conform art.35 al. 4 din acest act normativ special.

2. Un complet de judecată al curții de apel a fost investit cu soluționarea cauzei.

Prezentul complet de judecată a fost investit cu judecata prezentului apel.

3. Soluționarea pe fond a cauzei, depinde de lămurirea chestiunii de drept în discuție, având în vedere împrejurarea că stabilirea incidenței sau nu a art. 24 al. 2 din Legea nr. 165/2013 are înrâurire asupra numărului concret al punctelor care trebuie atribuite în compensare intimatului reclamant, acest număr constituind obiect al cererii de apel prezente.

Concluzionând, soluționarea pe fond a cauzei depinde de lămurirea chestiunii de drept în discuție.

4. Chestiunea de drept a cărei lămurire se solicită are caracter de nouitate.

Problema în discuție este nouă, fiind derivată dintr-un act normativ relativ recent și necesar a fi tranșată cu valoare de principiu, în contextul în care în procedura nouă de acordare a măsurilor compensatorii prin puncte, reglementată de dispozițiile Legii nr. 165/2013, se vor prezenta cu certitudine – dată fiind amploarea notorie a fenomenului de cesiune a drepturilor litigioase în materie de despăgubiri pentru imobilele preluate abuziv de către autoritățile comuniste, amploare care a determinat de altfel, și adoptarea de către legiuitorul român, prin art. 24 al. 2 din acest act normativ special, a măsurii de plafonare a numărului punctelor - numeroși cesionari de drepturi litigioase ce au obținut anterior, în procedura Legii nr. 10/2001 coroborate cu Legea nr. 247/2005, hotărâri judecătorești definitive și irevocabile, prin care li s-a stabilit întinderea dreptului la măsuri reparatorii.

5. Chestiunea de drept nu a făcut obiectul statuării Înaltei Curți de Casație și Justiție și nici obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

Se observă parcurgând baza de date electronică a instanței supreme, că această chestiune de drept nu a constituit obiectul acestor proceduri speciale.

II. Expunerea succintă a datelor relevante ale procesului.

Procesul a început la data de 12.04.2017.

Obiectul său vizează anularea unei decizii de compensare pentru un număr de puncte de emise de pârâta Comisia Națională pentru Compensarea Imobilelor, în temeiul Legii nr. 165/2013 și emiterea unei noi decizii de compensare pentru un număr de 353353,34 sau în subsidiar, emiterea unui titlu de despăgubire pentru suma de 353353,34 lei, conform art. 41 din Legea nr. 165/2013.

Cererea de chemare în judecată a fost întemeiată pe dispozițiile art. 35 raportat la 21 – 24, art. 41 din Legea nr. 165/2013 în lumina Deciziei Curții Constituționale nr. 686/2014, art. 1 alin. (4), art. 16 alin. (2), art. 61 alin. (1), art. 124 și art. 126 alin. (1), art. 129 din Constituție și art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale.

Prin sentința civilă Tribunalul București a admis în parte cererea de chemare în judecată precizată formulată, având ca obiect Legea nr.10/2001 – Legea nr.165/2013, a anulat decizia de compensare, a obligat pârâta să emită în favoarea reclamantului titlu de despăgubire pentru suma de a respins celelalte pretenții ale reclamantului, ca neîntemeiate și a luat act că nu se solicită cheltuieli de judecată.

Pentru a pronunța această sentință, tribunalul a reținut în esență, următoarele:

Prin sentința civilă pronunțată de Tribunalul București în dosarul, a fost admisă cererea de chemare în judecată formulată de reclamantul împotriva, s-a constatat că reclamantul este îndreptățit la despăgubiri, constând în părți sociale, corespunzătoare cotei ce a aparținut autorilor săi din activele în condițiile prevăzute la art. 31 alin. 3 din Legea nr.10/2001, în valoare de, potrivit raportului de expertiză contabilă întocmit de expert raport ce a fost omologat de tribunal. S-a dispus totodată înaintarea dosarului aferent notificării împreună cu hotărârea judecătorească.

Prin decizia – pronunțată după intrarea în vigoare a Legii nr. 135/2013, act normativ cu aplicabilitate imediată – recursul declarat împotriva sentinței a fost respins ca nefondat.

Prin decizia emisă, punându-se în executare sentința menționată, s-a propus acordarea de despăgubiri constând în părți sociale corespunzătoare cotei ce a aparținut autorilor reclamantului din activele în condițiile prevăzute la art. 31 alin. 3 din Legea nr. 10/2001, în valoare de.

Prin decizia, emisă de pârâta și contestată în prezenta cauză, a fost validată decizia și s-a emis în favoarea reclamantului decizia de compensare.

Prioritar, Tribunalul a reținut că prin cererea de față, astfel cum aceasta a fost explicitată la ultimul termen de judecată, reclamantul a solicitat ca subsecvent anulării deciziei să se dispună emiterea unei decizii de compensare, iar în subsidiar, emiterea unui titlu de despăgubire pentru .

Astfel, s-a avut în vedere sub aspectul în discuție, faptul că, deși reclamantul este cesionar de drepturi, întrucât acesta opune o hotărâre judecătorească prin care s-a stabilit cu titlu de despăgubire în persoana sa, nu sunt incidente dispozițiile art. 24 din Legea nr.165/2013 care plafonează cuantumul despăgubirilor convenite. Pentru a concluziona în acest fel, instanța a constatat că premisa dispozițiilor art. 24 alin. 2 din Legea nr. 165/2013 este aceea a emiterii unei decizii de compensare prin puncte în condițiile art. 21 din același act normativ, iar nu a unui titlu de despăgubire în aplicarea art. 41. De asemenea, a mai constatat Tribunalul că o interpretare contrară ar aduce atingere puterii de lucru judecat a sentinței civile, cât timp Legea nr. 165/2013 era în vigoare la momentul pronunțării deciziei, prin care a fost respins ca nefondat recursul de Curtea de Apel București.

În consecință, deoarece reclamantul se regăsește în situația prevăzută de art. 41 din Legea nr. 165/2013, care nu instituie un tratament diferențiat cesionarilor de drepturi litigioase față de foștii proprietari sau moștenitorii acestora, Tribunalul a apreciat că în mod nelegal pârâta a emis în favoarea acestuia, decizie de compensare, iar nu titlu de despăgubire.

Împotriva sentinței primei instanțe a formulat apel pârâta, în temeiul art. 466 și art. 470 din Codul de procedură civilă, considerând-o netemeinică și nelegală pentru următoarele considerente:

Instanța de fond, în mod netemeinic și nelegal, a considerat că sentința civilă rămasă irevocabilă la data de, ar îndeplini condițiile impuse de art. 41 din Legea nr.165/2013 cu privire la emiterea titlurilor de despăgubire.

Prin sentința civilă, Tribunalul București a obligat pârâta. să emită decizie prin care să propună acordarea de măsuri reparatorii pentru cota de din părțile sociale ale și înaintarea dosarului către.

Ulterior intrării în vigoare a Legii nr. 165/2013, la data de 07.11.2013, sentința civilă a rămas irevocabilă prin respingerea recursului declarat de

Apelanta – pârâta solicită instanței să constate că suma de, reținută de către instanța de judecată, reprezintă o întindere a dreptului de proprietate, având în vedere că entitatea emitentă a fost obligată să emită decizie potrivit dispozițiilor art. 31 alin. (3), potrivit cărora: "Măsurile reparatorii prin echivalent prevăzute la alin. (1) se propun după stabilirea valorii recalulate a acțiunilor, prin decizia motivată a ,,

Deci, în contextul în care entitatea investită cu soluționarea notificării, nu putea emite o decizie fără a se stabili valoarea cotei de din părțile sociale ale unei cooperative, cu titlu de exemplu, apelanta – pârâta precizează că în cazul unui imobil, entitatea investită cu soluționarea notificării ar fi emis decizie/dispoziție prin care ar fi propus acordarea de măsuri reparatorii pentru imobilul notificat, menționând suprafața acestuia.

În aceeași situație, pentru cota din activele unei societăți, entitatea investită cu soluționarea notificării trebuie să identifice obiectul propunerii de acordare a măsurilor reparatorii (întinderea dreptului de proprietate), fără a fi vorba despre sume stabilite prin hotărâri judecătorești, în lumina art. 41 din Legea nr.165/2013.

Mai mult decât atât, apelanta – pârâta solicită să se observe că dispozițiile art. 41 sunt aplicabile pentru hotărârile judecătorești rămase definitive și irevocabile la data intrării în vigoare a Legii nr.165/2013.

Or, în speță, sentința civilă a rămas definitivă la data de, o dată cu pronunțarea deciziei civile de către Curtea de Apel București, ulterior intrării în vigoare a Legii nr.165/2013.

Având în vedere cele precizate anterior, apelanta – pârâta solicită instanței să constate că nu sunt îndeplinite condițiile prevăzute de art. 41 din Legea nr.165/2013, apelanta - pârâta respectând întocmai dispozițiile acestei legi, prin emiterea deciziei de compensare cu aplicarea dispozițiilor art. 24 din Legea nr.165/2013.

Apelanta – pârâtă a învederat instanței, faptul că, în condițiile în care instanța de judecată ar obliga să emită titlul de despăgubire pentru deciziile emise în condițiile art. 31 alin. (3), s-ar crea o situație discriminatorie între titularii deciziilor emise de și titularii deciziilor emise de către alte entități, având în vedere că este singura entitate care are atribuții de a emite decizii în lumina articolului anterior menționat, respectiv de a calcula valoarea acțiunilor (calcul care se supune controlului).

Intimatul - reclamant a formulat note de ședință, prin care a solicitat respingerea apelului pârâtei ca netemeinic și nelegal, întrucât în esență, prin sentința civilă, Tribunalul București a stabilit explicit valoarea celor din părțile sociale, instanța omologând raportul de expertiză evaluatorie judiciară, iar dispozitivul sentinței fiind lipsit echivoc: "Constată că reclamantul este îndreptățit la despăgubiri constând în părți sociale, corespunzătoare cotei de a ce a aparținut autorilor săi din activele în condițiile prevăzute la art. 31 alin. 3 din Legea nr. 10/2001, în valoare de, potrivit raportului de expertiză contabilă întocmit de expert, raport ce va fi omologat de tribunal. Dispune înaintarea dosarului aferent notificării către, împreună cu prezenta hotărâre judecătorească".

Deci, prin sentința amintită (definitivă prin respingerea apelului) nu s-a dispus doar cu privire la dreptul de proprietate (măsurile reparatorii) la modul general, nedeterminat, ci inclusiv cu privire la întinderea efectivă a acestuia, în substanța sa, adică "întinderea" (valoarea efectivă) intrând în puterea lucrului judecat, în caz contrar, instanța de judecată ar fi putut să nu menționeze această valoare în cuprinsul dispozitivului, la fel cum instanța de apel, eventual investită cu această critică din partea (fundamentată inclusiv pe dispozițiile Legii nr. 165/2013) putea cenzura sub acest aspect dispozitivul sentinței respective. Nu a fost cazul, astfel încât puterea de lucru judecat se regăsește cu privire la toate aspectele consemnate în dispozitivul (și considerentele decizorii) ale hotărârii judecătorești în cauză.

În plus, este complet fals argumentul apelantei prin compararea cu un imobil în care se indică suprafața, deoarece, în acest caz, suprafața reprezintă doar un criteriu de individualizare (la fel ca adresa poștală, de exemplu, de cele mai multe ori inexistentă sau mai puțin precisă), pe când valoarea (întinderea) drepturilor convenite nu poate fi calificat astfel, ținând de însăși substanța concretă a dreptului, din moment ce obiectul măsurilor reparatorii ar fi fost oricum suficient de caracterizat/individualizat prin menționarea cotei de și a art. 31 alin. 3 din Legea nr. 10/2001.

Mai mult, susținerea că doar și pot stabili o altă întindere (valoare) a dreptului de proprietate, chiar dacă această valoare a fost stabilită printr-o hotărâre judecătorească intrată în puterea lucrului judecat, este incorectă, în condițiile în care aspectul inadmisibilității autorităților statului implicate în recunoașterea drepturilor și aplicarea măsurilor reparatorii prevăzute de Legea nr. 165/2013, de a cenzura, fie și indirect, aspectele ce au fost stabilite prin hotărâri judecătorești irevocabile și/sau definitive, a fost stabilit de Curtea Constituțională în repetate decizii, cea mai relevantă fiind Decizia nr. 686/2014, din care a citat pasaje relevante.

III. Punctul de vedere al părților cu privire la dezlegarea problemei de drept.

1. Reprezentantul apelantei-pârâte nu a fost prezent la termen și nu a expus propria sa opinie.

2. Intimatul-reclamant a formulat note scrise și orale în cadrul cărora a precizat în esență, faptul că sentința civilă a Tribunalului București, rămânând definitivă după intrarea în vigoare a Legii nr. 165/2013, trebuie a fi apreciată ca fiind pronunțată și în temeiul acestui act normativ special, ceea ce ar determina excluderea posibilității aplicării în prezent, de către pârâtă, a reducerii operate de art. 24 al. 2 din Legea nr. 165/2013, articol care nu a fost aplicat în respectivul litigiu. Din această perspectivă, o eventuală constatare a incidenței acestui articol ar aduce atingere puterii de lucru judecat a statuărilor unei hotărâri judecătorești definitive și ar reprezenta totodată, o încălcare a deciziilor Curții Constituționale nr. 686/2014 și nr. 671/2017 care obligă în procedura Legii nr. 165/2013, de a se ține cont de statuările hotărârilor judecătorești anterioare prin care s-a stabilit întinderea dreptului la despăgubiri. Acest fapt ar determina o situație de neconstituționalitate evidentă.

IV. Punctul de vedere motivat al completului de judecată.

1. Redarea normei de drept intern ce urmează a fi supusă dezlegării Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Norma de drept intern incidentă este reprezentată de art. 24 al. 2 din Legea nr. 165/2013 conform căruia „În dosarele în care se acordă măsuri compensatorii altor persoane decât titularul dreptului de proprietate, fost proprietar sau moștenitorii legali ori testamentari ai acestuia, se acordă un număr de puncte egal cu suma dintre prețul plătit fostului proprietar sau moștenitorilor legali ori testamentari ai acestuia pentru tranzacționarea dreptului de proprietate și un procent de 15% din diferența până la valoarea imobilului stabilită conform art. 21 alin. (6)”.

Materiile de drept cărora li se circumscrie problema de drept sunt dreptul civil și drept procesual civil.

2. Redarea oricăror altor norme de drept intern apreciate a fi relevante pentru analiză.

- art. 4 din Legea nr. 165/2013: „Dispozițiile prezentei legi se aplică cererilor formulate și depuse, în termen legal, la entitățile investite de lege, nesoluționate până la data intrării în vigoare a prezentei legi, cauzelor în materia restituirii imobilelor preluate abuziv, aflate pe rolul instanțelor, precum și cauzelor aflate pe rolul Curții Europene a Drepturilor Omului suspendate în temeiul Hotărârii-pilot din 12 octombrie 2010, pronunțată în Cauza Maria Atanasiu și alții împotriva României, la data intrării în vigoare a prezentei legi”.

- art. 17 al. 1 lit. a din Legea nr. 165/2013: „(1) În vederea finalizării procesului de restituire în natură sau, după caz, în echivalent a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist, se constituie Comisia Națională pentru Compensarea Imobilelor, denumită în continuare Comisia Națională, care funcționează în subordinea Cancelariei Primului - Ministru și are în principal, următoarele atribuții: a) validează/invalidază în tot sau în parte deciziile emise de entitățile investite de lege care conțin propunerea de acordare de măsuri compensatorii”.

- art. 21 alin. (5) și (8) din Legea nr. 165/2013: „(5) Secretariatul Comisiei Naționale, în baza documentelor transmise, procedează la verificarea dosarelor din punctul de vedere al existenței dreptului persoanei care se consideră îndreptățită la măsuri reparatorii. Pentru clarificarea aspectelor din dosar, Secretariatul Comisiei Naționale poate solicita documente în completare entităților investite de lege, titularilor dosarelor și oricăror altor instituții care ar putea deține documente relevante. (...). (8) Ulterior verificării și evaluării, la propunerea Secretariatului Comisiei Naționale, Comisia Națională validează sau invalidează decizia entității investite de lege și, după caz, aprobă punctajul stabilit potrivit alin. (7)”.

- art. 41 al. 1, 3 din Legea nr. 165/2013: „(1) Plata sumelor de bani reprezentând despăgubiri în dosarele aprobate de către Comisia Centrală pentru Stabilirea Despăgubirilor înainte de intrarea în vigoare a prezentei legi, precum și a sumelor stabilite prin hotărâri judecătorești, rămase definitive și irevocabile la data intrării în vigoare a prezentei legi, se face în termen de 5 ani, în tranșe anuale egale, începând cu 1 ianuarie 2014.

(3) Pentru îndeplinirea obligațiilor stabilite la alin. (1), Comisia Națională emite titluri de despăgubire, prin aplicarea procedurii specifice Comisiei Centrale pentru Stabilirea Despăgubirilor”.

- Titlul VII privind Regimul stabilirii și plății despăgubirilor aferente imobilelor preluate în mod abuziv, al Legii nr. 247/2005.

- Dispozițiile art. 432 Cod Procedură Civilă – „Excepția autorității de lucru judecat - Excepția autorității de lucru judecat poate fi invocată de instanță sau de părți în orice stare a procesului, chiar înaintea instanței de recurs. Ca efect al admiterii excepției, părții i se poate crea în propria cale de atac o situație mai rea decât aceea din hotărârea atacată”.

3. Prezentarea jurisprudenței proprii instanțe.

Nu a fost identificată.

4. Prezentarea jurisprudenței naționale/a altor state/comunitară/a drepturilor omului apreciate a fi relevantă pentru dezlegarea problemei de drept supuse analizei.

- Decizia Curții Constituționale nr. 686/2014: „Admite excepția de neconstituționalitate (...) și constată că dispozițiile art. 17 alin. (1) lit. a) și art. 21 alin. (5) și (8) din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România sunt constituționale în măsura în care *nu se aplică deciziilor/dispozițiilor entităților investite cu soluționarea notificărilor, emise în executarea unor hotărâri judecătorești prin care instanțele s-au pronunțat irevocabil/definitiv asupra calității de persoane îndreptățite și asupra întinderii dreptului de proprietate*”.

- Decizia nr. 42/2016 din 21 noiembrie 2016 a Înaltei Curți de Casație și Justiție - Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, publicată în Monitorul Oficial nr. 105 din 7 februarie 2017, prin care s-a statuat că „În interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 1 alin. (3) și art. 4 teza I din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate abuziv în perioada regimului comunist în România, cu modificările și completările ulterioare, prin raportare la dispozițiile art. 1 alin. (1) și art. 3 pct. 6 din același act normativ, art. 27 alin. (1) din **Legea fondului funciar nr. 18/1991**, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și dispozițiile art. 1 din Protocolul nr. 1 adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, stabilește că:

În situația în care titularul a înstrăinat drepturile care i se cuvin potrivit legilor de restituire a proprietății, iar cererea de reconstituire formulată în temeiul legilor fondului funciar nu a fost soluționată prin emiterea titlului de proprietate sau de despăgubire în beneficiul titularului originar, al moștenitorilor acestuia sau al terțului dobânditor până la data intrării în vigoare a Legii nr. 165/2013, **cesionarul, ca persoană îndreptățită la măsuri reparatorii, are dreptul exclusiv la măsura reparatorie prevăzută de noua lege de reparație constând în compensarea prin puncte potrivit art. 24 alin. (2) - (4) din Legea nr. 165/2013**, cu modificările și completările ulterioare”.

5. Punctul de vedere al completului de judecată asupra chestiunii de drept sesizate.

Opinia prezentului complet de judecată este împărțită.

Astfel, **pe de o parte**, se apreciază că fiind vorba despre o hotărâre judecătorească definitivă prin care *s-ar fi stabilit* în favoarea intimatului reclamant cesionar, întinderea dreptului la măsuri reparatorii (folosirea modului condițional optativ, timpul perfect, al verbului „a stabili”, fiind determinată de existența divergenței în complet asupra acestui aspect punctual), atunci, fiind vorba despre un bun câștigat, în sensul art. 1 din Primul Protocol Adițional la Convenția Europeană a Drepturilor Omului și Libertăților sale Fundamentale, nu mai poate opera reducerea prevăzută de art. 24 al. 2 din Legea nr. 165/2013, în respectul inclusiv al Deciziei Curții Constituționale nr. 686/2014.

Din această perspectivă, nu prezintă relevanță împrejurarea dacă hotărârea judecătorească definitivă a fost pronunțată sub imperiul Legii nr. 165/2013 sau acest temei juridic nu a stat la baza emiterii sale.

Pe de altă parte, se apreciază că atât timp cât procedura de despăgubire reglementată de Legea nr. 10/2001 cu ansamblul legilor sale conexe – Legea nr. 247/2005 și Legea nr. 165/2013 – nu a fost epuizată în privința cedentilor și subsecvent, a cesionarului, atunci avem de-a face cu o situație juridică în curs de desfășurare (*facta pendentia*), devenind astfel, incidente prevederile Legii nr. 165/2013, deci inclusiv cele ale art. 24 al. 2 aplicabile în privința cesionarilor de drepturi la despăgubiri pentru imobilele expoliolate de autoritățile comuniste.

Atât timp cât procesul de despăgubire presupus de notificarea, cererea de despăgubiri a autorilor intimatului reclamant cesionar, nu a fost finalizat în mod efectiv - momentul final fiind reprezentat de acordarea despăgubirilor, în cadrul procedurii speciale instituite de Legea nr. 165/2013 (indiferent dacă prin prisma art. 21 al. 5 sau a art. 41 din Legea nr. 165/2013) -, atunci în cauză devin incidente prin prisma dispozițiilor imperative ale art. 4 din Legea nr. 165/2013, prevederile art. 24 al. 2 referitoare la plafonarea numărului punctelor.

Algoritmul juridic este de altfel, similar, *mutatis mutandis*, raționamentului dezvoltat de instanța supremă, în cadrul Deciziei nr. 42/2016 din 21 noiembrie 2016 a Înaltei Curți de Casație și Justiție - Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, decizie indicată la punctul 4 anterior.

Este adevărat că elementul de distincție care se poate opune tratării similare din punct de vedere juridic, a celor două situații menționate comparativ (situația prezentă și cea din Decizia nr. 42/2016), este reprezentat de existența unei hotărâri judecătorești, însă în contraargumentare, se observă în primul rând, că în ambele situații, procedura de reparare a expolițiilor autorităților comuniste, este nefinalizată, iar Decizia Curții Constituționale nr. 686/2014 vizează deținerea de hotărâri judecătorești de către persoanele îndreptățite, nu și situația particulară a cesionarilor beneficiari ai unor astfel de hotărâri definitive, cesionari al căror regim juridic aplicabil poate (și va trebui) fi circumstanțiat de art. 24 al. 2 din lege.

În al doilea rând, se observă că dosarul finalizat prin hotărârea judecătorească de care se prevalează cesionarul, a fost inițiat anterior intrării în vigoare a Legii nr. 165/2013, în temeiul Legii nr. 247/2005. Legea nr. 165/2013 care a intrat în vigoare ulterior pronunțării hotărârii de primă instanță în respectivul dosar, nu a fost menționată de instanța de control judiciar care a soluționat recursul declarat în respectiva cauză, neexistând în cadrul deciziei respective, vreo trimitere la noul act normativ special.

Conchizând, se apreciază în susținerea acestei secunde opinii, că situația prezentă poate fi considerată analogă restrângerilor legale apreciate necesare de legiuitor, *exempli gratia* servituțile legale de utilitate și interes public care afectează unele bunuri imobile proprietate privată.

Pentru ansamblul acestor considerente, Curtea va dispune sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție pentru demararea procedurii pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept enunțate, dispunând înaintarea prezentei încheieri către instanța supremă, la care se vor atașa înscrisurile individualizate în adresa de înaintare.

În temeiul art. 520 alin. 2 Cod Procedură Civilă, Curtea va dispune suspendarea judecării cauzei până la pronunțarea hotărârii prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept specificate.

DISPUNE

În baza art. 519 Cod Procedură Civilă, dispune sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, potrivit art. 519 și următoarele Cod Procedură Civilă, în vederea pronunțării unei hotărâri prin care să se dea rezolvare de principiu, următoarei chestiuni de drept:

„Se pot aplica prevederile art. 24 al. 2 din Legea nr. 165/2013, unui cesionar de drepturi litigioase beneficiar al unei hotărâri judecătorești pronunțate în temeiul exclusiv al Legii nr. 10/2001 (deci nu și al Legii nr. 165/2013), dar rămase definitive după intrarea în vigoare a Legii nr. 165/2013, hotărâre prin care i s-ar fi stabilit cuantumul despăgubirilor convenite, quantum neafectat de vreo reducere, ca urmare a inexistenței vreunei dispoziții legale în acest sens, până la intrarea în vigoare a Legii nr. 165/2013”.

Dispune înaintarea prezentei încheieri către instanța supremă, la care se vor atașa înscrisurile individualizate în adresa de înaintare.

În baza art. 520 alin. 2 Cod Procedură Civilă, suspendă judecarea prezentei cauze privind soluționarea apelului declarat de apelanta – pârâtă, împotriva sentinței civile, pronunțate de către în dosarul, în contradictoriu cu intimatul – reclamant, până la pronunțarea hotărârii pentru dezlegarea acestei chestiuni de drept.

Pronunțată în ședința publică, azi,

PREȘEDINTE

JUDECĂTOR

JUDECĂTOR

GREFIER